

DIPLOMA
LVDOVICIANVM

QVO

NOBILIBVS

ADVOCATIS DE PLAVEN,
GERA ac WIDA,

varii generis Privilegia & Regalia partim confir-
mantur, partim de novo conceduntur,

Compluribus observationibus, ad usum Juris publici accommo-
datis, illustratum.

Accedit majoris fidei gratia præfatum Diploma, ipsissimis
suis literarum ductibus æri incisum,

GRAIZAE,

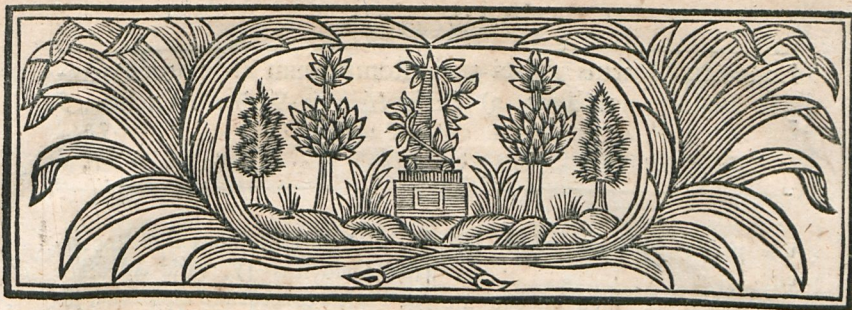
Typis LVDOVICIANIS,

AN, MDCXXXII.

K. 114, 11^a

(cat. 4513)

Diploma Ludovicianum, quo Nobilibus Advocatis de Plauen, Gera ac Wida, varii generis Privilegia & Regalia conceduntur. Dat. Piaë. A. 1329. *)

A 2

Ludo-

*) Copiam hujus Privilegii exhibit nobis diligentissimus in colligendis ejusmodi literis LVNIGIVS, dum vallis suis Archivi Imperialis voluminibus istas inferuit; sed non satis accurate istam tunc temporis usitatam imitatur orthographiam, quod scribarum forsitan tribuendum erit vitii. Melius spartam suam hac in re exornavit P. BECKLERVS, quem secuti deinceps celeberrimus de LVDWIG, & AVTOR ANO-

Corp. Jur. feud. T. I. p. 1114. it. R. A. 7. B. P. spec. p. 59. it. Contin. II. p. 208, 260.

Neuss. Platinsche Stammtaf. p. 248. Comment. ad A. B. T. II. p. 1034.

NYMVS des Berichts vom Adel in Deutschland. Interea genuini tamen ibi vix apparent ductus literarum, ceu isti in originali deprehenduntur, quod Greizæ in scriniis illustrissimorum Comitum Ruthenorum de Plauen asservatur, atque auro omnino caritatis habetur. Sed condonandum & hoc quodammodo illis est, quippe qui non tam de arte critica istius diplomatis, cujus fidem authenticam extra dubitationis posuere aleam, sed

P. 153.

Ludovicus Quartus 1) Dei gracia Romanorum Imperator 2) semper Augustus nobilibus 3) Viris Henrico Seniori Advocato & Hen-

usu potius historico erant solliciti.

Tandem & illud quoque monendum, versionem ejus Germanicam adhuc inter chartas meas reperiri, A. 1517. scriptam, cujus non modostylus verborum, sed & ductus pariter literarum istam liquido indicant ætatem.

1) Singulare prorsus est, quod hic Ludovicus nominetur Quartus, qui plurimis, si non omnibus, alias Scriptoribus Germanicis, uno ore ac calamo audit Quintus, siquidem Ludovicus IV. Arnolphi filius ex stirpe Carolingica, Sec. X. jam tum Imperii tenuit gubernacula, quanquam a Pontifice Romano non coronatus, apud Historicos Italos, aliosque paucos, non sit in Imperatorum serie. Cæterum centuriam facile monstraverim diplomatum, in quibus nomen istud Ludovici absque ullo numeri alicujus occurrit additamento, quare credibile omnino est, exemplum hoc nostrum esse, cui in Historia præter ista diplomata A. 1329. concessa, simile occurret vix. Forfan enim Papæ tunc temporis vitam agens Imperator hac in re Historico-rum Italorum secutus est sententiam,

2) Indulgentissimus sane Imperator Ludovicus IV, varia Advocatis de Plauen concedendo diplomata, fuit. Ex his verò elucescit, eum ante A. 1328. semper nominari Romanorum Regem, post verò Imperatorem. In promptu nimirum est causa. Siquidem ante Maximiliani tempora, moris erat in Germania, ut Cæsarum nemo vocaretur Imperator, nisi Romæ fuerit coronatus. Et hæc coronatio apud nostrum accidit A. 1328. finitis nempe cum Anti-Cæsare Friderico Pulchro, Archiduce Austriæ, prolixioribus controversiis. Unde Johannem quoque XXII. Papam, ipsum ea de causa excommunicasse, tradit *Abbas Urspergensis*, quod nimirum Imperatoriam potentiam usurparit ante coronationem. Sed istud Pontificis institutum Parisiensis & Bononiensis Academiæ iniquum plane judicarunt, de qua controversia Ludovico IV. adhuc vivo, LVPOLDVS de BEBENBURG integrum scripsit Tractatum, *de Jur. Regn. & Imper. Roman.*

3) Notari hic meretur lectio varians apud LUNIGIVM l. c. indubie falsa, quando is loco: *nobilibus* substituit: *nobilissimis*. Etenim an-

Glasen Xs.
Histor. lib. II.
cap. VI.

Aventin. lib. 7.
Annal. Seld.
Consil. ad Ferdin. I. von Steyr.
Maj. Hoheit.

Hahn Xs.
Histor.

Horn Sachs.
Hand. Biblioth. P. VIII.
p. 742.

Henrico Juniori Advocato dicto Reucze de Plawen nec non Henrico Seniori ac Henrico Juniori Advocatis de Gera atque eciam Henrico Seniori & Henrico Juniori Advocatis de Wida ac eorum heredibus 4) suis & Imperii fidelibus dilectis gratiam suam & omne bonum. Credimus summe bene agere & procul dubio coronam Imperii preciosiorem facimus cum Nobilibus nostris & sacri Romani Imperii quos fide & opere invenimus elariores de rore pietatis ac clemencie nostre varias 5) gratiarum nostrarum dulcedines medullitus impartimur ut exinde vicissitudinaliter ab ipsis multe fidelitatis & obsequiorum promptitudinem in casibus oportunis ad honorem Imperii sine erubescencia exigere valeamus. Cum itaque Vos a tempore prime derivacionis vestre ipsi sacro Romano Imperio per constantis fidei ac devocionis Zelum & per obsequia multipliciter laudabilia gratanter complacueritis tanquam Ipsius Principales Ministeriales 6) & Vasalli nobiles atque digni supplicacionibus vestris

A 3

tiquis temporibus ne quidem Principibus aliis, præterquam Virorum nobilium tribuebatur titulus, quem morem adhuc hodie etiam servat Papa. Cæterum superiorem hæc denominatio notabat nobilitatem, in qua Comites ac Dynastæ ordinis ratione erant postremi.

ab Eyben dis-
quisit. de tit.
Nobilis,

4) Indigitant hæc verba, etiam Advocatorum posteris istud prodesse privilegium,

5) Sapiunt hæc & subsequencia verba maxime stylum curiæ in ejusmodi casibus aliàs usitatum, de cujus

valore ac veritate multa differit ce-Comment. ad lebræ fama cantatus de LVDWIG. A. B. T. II. p. 630.

6) Et hocce quoque prædicatum in nullo alio occurrit Diplomate Ruthenico, præter istud Henrici Leonis, Ducis Baviaræ & Saxoniar, A. 1153. quo in traditionem Villæ Hampenhufen, Gerdensi Virginum Cœnobio factam, consentit. Videtur autem extra omne dubium respectum habere, ad pristinam Ad- vocatorum dignitatem, seu officium. Minister. quo olim illustrissimorum Rutheno-Schaten L. VII. rum Comitum Progenitores jam prima origine erant functi. Hoc

Cæsar. lib. 4. c. 57. du Fresne Glossar. latin. voc. Minister. a Annal. Paderborn. p. 637.

vestris instantibus serenitati nostrae de parte vestra porrectis de-
con-

enim tanti semper aestimabatur, ut ne quidem Duces ac Principes, imo nec ipse Imperator istud recusarent.

De orig. & pro-
gr. spec. Germ.
Rerumpl.
§. 7.

Quare HERTIVS de eo ita scribit: *In locis Regalibus loco Caesaris erant Advocati, Reichs- Voigte, Reichs- Schultheissen, Reichs- Cämmereer dicti, de quorum autoritate & officio Patrum quidem memoria disputatum fuit. Hoc tamen ab omnibus conceditur, iudicii praesedisse, rei nummariae, reddituum, vectigalium & aliorum jurium ad Caesarem spectantium curam gessisse.* Haud paucis ergo Advocati isti Imperatorum Judices fuisse videntur Provinciales, de quo late differit Autor des *Berichts vom Adel in Teutschland.*

p. 194.

Sed sit ut sit, negari tamen non potest, ejusmodi Ministeriales Imperii certis praetuisse regionibus, easque administrasse. Hosque eosdem Status fuisse Imperii, qui convocantur interdum ad deliberandum de

Jur. publ. c. 15.
§. 1. 22. c. 19.
§. 4.

negotiis Imperii, tradit COCCESJVS, unde licet colligere, dignitatem Status Imperii isti officio fuisse annexam, cujus rei etiam verba immediate subsequenda: *Vasalli* nimirum *Nobiles*, haud leve praebent argumentum, quare haec omnia nostris quoque summo jure tribuit Ministerialibus, celeberrimus GLA-FEY.

Tr. de Mini-
ster. Lib. I. cap.
1. Sect. 18.

Dum vero Ministerialium vocabulum in se latissime sit patens, hinc magni ponderis ista additio; *Principales*, haud obscure indicat, jam dictos Advocatos ab aliis Ministerialibus Imperii simplicibus, vel minus principalibus, maxime fuisse distinctos. Vox enim *Principales* testatur de praeminentia praeter aliis Ministerialibus, & substitutis, & inferioribus, id quod adhuc magis confirmant verba: *Vasalli nobiles*, hanc enim denominationem ab Imperatore Nobili cuidam inferioris quondam tributam esse ordinis, difficile sane erit probatu.

Vehemens igitur subito me invadit admiratio, quosdam inter Eraditos haud obscuri nominis, dum istud nuper pertractaverint argumentum, hinc inde saepius a dignitate & Juribus horum Ministerialium, aliquid petiisse praesidii, pro hodie sic dicta Nobilitate, cui scriptis suis maxime sunt patrocinati, cum tamen insignis inter utrosque differentia luce meridiana fere sit clarior. Cui enim quaeso in mentem unquam venire posset, ejusmodi Principales Ministeriales & Vasallos nobiles, quales hic occurrunt, qui nimirum eximii non modo investiti erant Regalibus, quorum complexus regulariter Superioritatem designat territorialem, sed

conferendis vobis feodis ac juribus vestris quibus ab Imperio 7)
anti-

& inde profluentia immediata Imperii Statuum tenuere jura, variosque ex Nobilitate inferiori habuere vassallos & subditos, ejusdem plane cum aliis Ministerialibus secundi ordinis fuisse conditionis, ut ita a qualitate unius ad qualitatem alterius tuto concludi queat? Accedit, quod Advocatus iste de Plauen, cujus hic fit mentio, post obitum Henrici Comitis Schwarzburgici, Friderici, Landgravi Thuringiæ, Tutor fuerit primarius & Capitaneus generalis, proindeque non vulgaria apud Scriptores meritis sit præconia famæ, qui honor sane vix ulli ex inferioris classis Ministerialibus unquam obtigit. Imo jam dictus quoque Advocatus de Plauen, cognominatus Ruzzo, una cum alio quodam Advocato de Gera, sæpius a prænominato Landgravio Thuringiæ, intuitu cognationis cum Elisabetha de Plauen, Alberti Degeneris tertii Conjuge, Avunculi titulo est ornatus, quod simplicibus aliis Ministerialibus pariter nunquam evenit.

Ex his igitur omnibus clare satis patet, diversi generis Ministeriales minime inter se esse commiscendos, siquidem diversa illis omnino pro diversitate dignitatis competunt jura. Et quoniam non raro hodie accidit, ut incaute admodum ac malitiose, nullo habito discrimine, omnia con-

fundantur in unum, hacque ratione huic vel illi, cui hæc in re interest, non leve oriatur præjudicium, sufficit hæc modeste jam monuisse, ne tacendo, ejusmodi asserta approbari videantur. Cæterum animus mihi non est, integram de Ministerialibus hic examinandi doctrinam, siquidem multorum cum applausu id nuper egit doctissimus ESTOR.

Tr. de Ministerialibus.

7) Ex Historia hic monendum est, Statuum secularium investituram cum Regalibus, post Svecicorum Imperatorum Periodum, originem traxisse a Jure Longobardico, in Germania vim legis tunc capiente. Cum enim secundum istud Regalia Imperiali beneficium & regni nomine teneantur, inde quoque investituram cum iis paulatim esse introductam, mirari non licet; quamvis ante hæc tempora maxima interdum Regalium pars apud nonnullos Imperii Status, magis antiquæ consuetudinis, vel longissimæ præscriptionis, quam Imperialis beneficii, nitebatur titulo, quod sane vix noverant Juris istius Interpretes, ut ita non levis iisdem per Jus Longobardicum hac in parte illata fuerit injuria.

Dum vero Imperatori hic simul additur Imperium, inde licet colligere, hæc investituram non soli Impe-

Mon. Pirn. Pecenst. Theatr. Saxon. p. 275. Chron. S. Petri Joh. Rothe in Chron. Thur. ap. Mencke Scriptor. rer. German.

Beckl. Kennst. Pl. Stammtaf. p. 47. 60. 276.

Spener Jus publ. lib. II. cap. IX.

antiquitus 8) infeodati dinoscimini pie condescendere volumus & graciosè annuere de solito nostre clementissime bonitatis. Vobis igitur universis & singulis omnia & singula vestra jura Regalia seu feoda 9) que a nobis & sacratissimo Romano Imperio prefato habere & percipere consuevistis cujuscunque condicio-

ratori, sed & toti Imperio, i. e. Capiti & Membris simul competere, utpote quibus verbis schemata prisca subjectionis, ex mente Juris Longobardici alias derivandæ, post interregnum videntur esse extincta; quamquam in investituræ renovatione adhuc quædam hujus rei deprehenduntur reliquiæ. Hujus autem mutationis causam plerique in Principatibus Imperatorum quarunt hæreditariis, quibus ideo Jura Statuum augeri haud erat adversum, dum & hac ratione rebus suis pariter consuli viderent.

8) His verbis indigitatur, præfatos istos Advocatos jam ab antiquis temporibus, ab An. nimirum 1329. retro computandis, immediate subfuisse Imperio, quod quidem Viri mea laude longe majores hactenus sibi persuadere non voluerunt, aut certe ignorare maluerunt, quam ingenue profiteri. Sufficit autem mihi hocce testimonium omni exceptione majus, Advocatos istos etiam post interregni tempora, Imperio absque medio bonis & ministeriis adscriptos extitisse, ceu erudite id de temporibus ante

interregnum quoque asserit doctissimus GLAFEY. Tr. de Minister. p. 51.

Cæterum dubitare omnino vix licet, eos ad exemplum aliorum Ministerialium Imperii, qua Advocatos, jam tum eximiis quibusdam gavisos fuisse juribus, quæ postmodum augere, atque pactis tam expressis, quam tacitis firmare, non adeo erat difficile. Et hæc in complexu hic partim confirmantur, partim ex Cæsarea gratia novis accessionibus augmentur.

Diplom. Fri. der. A. 1232.

En igitur L. B. habes sic genuinam indolem ac originem omnium Regalium illustrissimis Comitibus Ruthenis de Plauen nunc competentium.

9) Certum equidem est, quid quod certissimum, Regalia a feudis maxime differre, sec. 2. F. 56. id quod etiam de Ludwig Comment. ad A. B. T. II. p. 1033.

formula ista feudalis dicitur Land-*Erben und Lehensfolger* clare satis innuit. Nihilominus minus Regalia hic idem esse ac feuda, patet ex particula seu & subsequentiis verbis: *bona fevdalia*, cujus quidem rei causam jam supra adduxi. Rectissime

dicionis seu nominis existant sive sint bona feodalia 10) seu Vasallatus hominum, 11) Judicia & Jurisdictiones thelonca monete atqve conductus stratarum ferarum venaciones sive etiam sint piscarie 12) nec non omnes etiam mineras cujuscunqve metalli, quod in

B ve-

igitur Vir inclyti nominis *J. P. de LUDWIG* hæc verba in lingua vernacula enunciat per vocem : *Reichs Lehen*, eaqve non solum terram, sed & subditos aliaqve jura comprehendit, optime auguratus est. Cæterum ab hacce observatione haud levis dependet usus in praxi, quando de tempore renovationis investituræ cum Regalibus agitur, qvare eam omnibus in vita practica versantibus maxime commendandam puto.

10) Vides itaqve L. B. nullo plane differentiam Comitum à Dynastis niti fundamenta, quam nonnulli Jurispublici Doctores in eo ponunt, quod Comites essent, qui sua bona vel feudi lege, vel ab Imperatore tenerent; Dynastæ vero, qui bona patrimonialia & allodialia possidebant, siquidem hic aperte Dominis de Weida, Plauen & Gera, bona tribuuntur feudalia.

Sed infra forsitan, quonam ista imprimis nomine veniant? Ad hancce igitur quaestionem brevibus rehero, indigitari iis bona, quæ tunc temporis ab illis erant possessa, de quibus *BECKLERUS* facile suppeditabit notitiam.

Neuss; Planische Stamms 166f.

11) Hoc nomine imprimis veniunt Vasalli, qui bona sua ab Advocatis prædictis feudi lege tunc temporis recognoscebant, atqve hodie num adhuc recognoscunt, quique secundum *Autoris Anonymi* monita, ad immedietatem nunquam aspirarunt, qvare etiam in omnibus casibus Dominorum suorum territorialium Jurisdictioni sunt obnoxii, & ad diætæ provinciales jure evocantur. Præterea autem his verbis quædam non immerito suæ restituntur integritati, quando nimirum *Dn. de LUDWIG* in ea versatur opinione, nobiles Dominos, in quorum casu isti omnino erant Advocati, quondam nullos sub se habuisse vasallos.

12) Neminem sanè offendere debet, Regalium quoqve mentionem hic fieri minorum, siquidem in enumeratione eorum specifica, prout olim moris erat, non tantum majora, sed & minora sæpius conveniebant, utpote quæ circumscriptio in literis quoque investituræ Principum, à multis retro seculis pariter occurrit. Simplicitati enim priorum repugnat temporum, tot significantibus uti terminis, jura superioritatis designantibus.

Bericht vom Adel in Teutschl. p. 198.

Knichen de jur. territ. c. 3. n. 181. Anon. Adel. Rittersfeld.

Gründlicher Bew. das das Hoch Gräfl. Haus der Neussen von Plauen unter die vornehmsten Häuser ihres Standes gerechnet worden.

vestris bonis reperitur que jam possidetis vel in posterum recuperabitis, 13) vel que aliis collata sunt 14) vel que absolute tenetis de innata nobis clemencia in feodum concedimus confirmamus & donamus ac eciam de speciali gracia auctoritate nostra presentibus concedendo innovamus. Investientes vos & quemlibet vestrum de feodis predictis omnibus per presentes more nostro solito & consueto. In cujus nostre concessionis donationis infeodacionis ac innovacionis evidens robur ac testimonium

Müller. Ns.
Tagg. Theatr.
Frid. V. P. I.
c. 24. p. 315.
Lynck. resp.
95. n. 45.
Hert. de super.
territ. th. 5.
Myler in Archol. c. 10. §. 2.

Cumque ista sensim ac successu tandem temporis variis utique titulis fuerint acquisita, mirum etiam non est, prædicata in recentioribus Diplomatibus sæpius cumulari, hisque elogiis eorum originem maxime denotari.

Cæterum complexum Regalium majorum adjuncta clausula universalitatem designante, semper Superioritatis involvere jura, ex praxi Imperii & Juris publici scriptoribus abunde constat. Unde quando recensitis Regalibus nonnullis inspicie, vel præponitur vel subjicitur clausula generalis, tunc Regalia omnia concessa intelliguntur.

Weichsner
T. 1. Dec. Cam.
6. n. 88.
Lynck. resp.
193. §. 42.

Jur. publ.

Frustra igitur Vir laude sublimis de COCCER contendit, inter Principes ac Comites, ratione possessionis Regalium, maximam esse differentiam. Principes enim ista ex potestate exercere propria, sed Comitibus modo jurisdictionem esse relictam, cui per longum usum tandem Regalia accreverint, qua in re ad Reformationem

Sigismundi politicam provocat. Sed exemplo nostrorum patet Advocatorum, diu ante ista tempora illos jam jam Regalibus fuisse donatos. Accedit, quod potestas propria apud Principes non multum sit antiquior, quam apud Comites, & quod distinctio pariter inter Regalia & jurisdictionem, medio ævo plane fuerit incongnita.

13) Ex eo igitur concludi potest, prædicta jura minerarum Advocatis istis nobilibus etiam competere ratione istorum bonorum Imperii, quæ ipsi post A. 1329. recuperarunt.

14. His verbis intelliguntur bona feudalia Vasallis eorum à prædictis Advocatis relicta; vel si mavis, possent etiam notare subfeuda Imperii, quæ ipsi forsitan ab aliis Dominis directis recognoscebant. Mirari autem haud oportet, territorii alicujus inspicie hic nullam fieri mentionem, siquidem mos iste recentioribus modo invaluit temporibus.

um presentes conscribi & nostro tippo aureo 15) infra filis syri-
cis appenso 16) fecimus communiri & nostro Imperiali con-
sveto signo 17) infra proximo signato insigniri. Datum Papie
B 2 Anno

15) Typus iste est sigillum majus, capfulæ cuidam ex auro inclusum, In ejus antica parte videtur effigies Imperatoris, in folio sedentis, & tenentis dextra sceptrum, sinistra globum cruciferum, cum hoc titulo : *Ludovicus Quartus Dei gracia Romanorum Imperator semper Augustus*. In parte postica castrum apparet turritum, cum hac inscriptione : *Roma caput mundi regit orbis frena rotundi*. Literæ enim Imperatoris principales non lino & cera, ut vulgo obligari obfignarique solebant, federant, ut hodie loquimur, patentes, in quarum tamen ima parte fidei causa sigillum seu bulla apponebatur. Et hac Imperator saltem in majoris momenti utebatur negotiis; qvare adhuc hodie in causis novas dignitates concernentibus, tantum usque ad Comitum ac Baronum Diplomata aliquis eorum est usus.

Cæterum Originem harum Bullarum plerique ab Ottonis II, derivant temporibus. Et quoniam apud Græcos mos iste per quam erat communis, verimile omnino est, per Theophaniam, Imperatoris uxorem, eum Germanis pariter innotuisse.

16) Observandum hic est, quod *Jacobus de BREUL* notat ex *PETRO* Caroli VI. Francorum Regis, Capel-

lano, Ludovicum Crassum, qui regnare cœpit Anno Domini MCX, initium fecisse, appendendi sigilla per corrigiam vel fila; olim enim affigebantur literis, tenebantque chartam amplexam ab utraque parte, cum bona quantitate ceræ, idque mea opinione de sigillis tantum cereis est intelligendum; aurea enim & argentea semper appendebantur.

Sunt autem ista fila, ut hodie, coloris flavi ac nigri, qvare conjectura *Dn. de LUDWIG*, dum per-Comment. ad hibet, Archiduces Austriae hos colores A. B. T. II. p. ex Hispania forsitan secum reportasse, 1304. nullo prorsus nititur fundamento, hocque exemplo satis refutari potest.

17) Per id intelligitur ita nominatum Monogramma Imperatoris, quod prope hæc verba conspicitur. Refert autem istud signum, nomen ac titulum Imperatoris, Ludovici IV. compendio du Fresne in descriptum, ac certis literarum imple-
Glossar. latinic. f. 666. 667.
Hert. de fide diplom.

tionibus concinnatum; unde facile aliquis ibi leget verba : *Ludovicus Quartus Romanorum Imperator*.

Videtur omnino *BECKLERVS* talia ignorasse, siquidem is admodum jene hoc signum ita interpretatur : p. 285.

Die daran an einander hangenden literæ hieroglyphicæ oder verborgene Schrifften seynd nur das gemeine Kennzeichen Kayserslicher Macht und

Kirchmann
de annul. cap.
VIII.

Limn. T. I.
Jur publ. lib.
I. c. 11. n. 20.
Moser Jus
publ. p. 183.
Uffenbach in
Confil. aul. cap.
29. Sect. 3.
p. 250.

Gladov. Ks.
Zistor. p. 10.
lit. f.

Kirchmann
I. c.
ad cap. 10. lib.
2. Ainoini.

18) Anno Domini millesimo trecentesimo vigesimo nono duodecima indictione die vigesima quarta Junii regni nostri anno quinto decimo Imperii vero secundo.

Ego Fr. Hanricus Sacre theologie Doctor fungens officio Domini serenissimi Imperatoris Cancellari vice Domini Archiepiscopi Colloniensis Archicancelari per Ytaliam recognovi. 19)

Sulde. Interea color atramenti & ductus pariter literarum satis indicant, huic operi Imperatores raro admovendum manum admovisse; Tunc temporis enim ipsi non subscribebant Diplomata, sed figilli tantum munimine ista roborabant.

18) Cui Historia Imperatoris Ludovici Bavari plane non est incognita, is facile animum advertet, eum tunc temporis, ob controversias cum Papa agi-

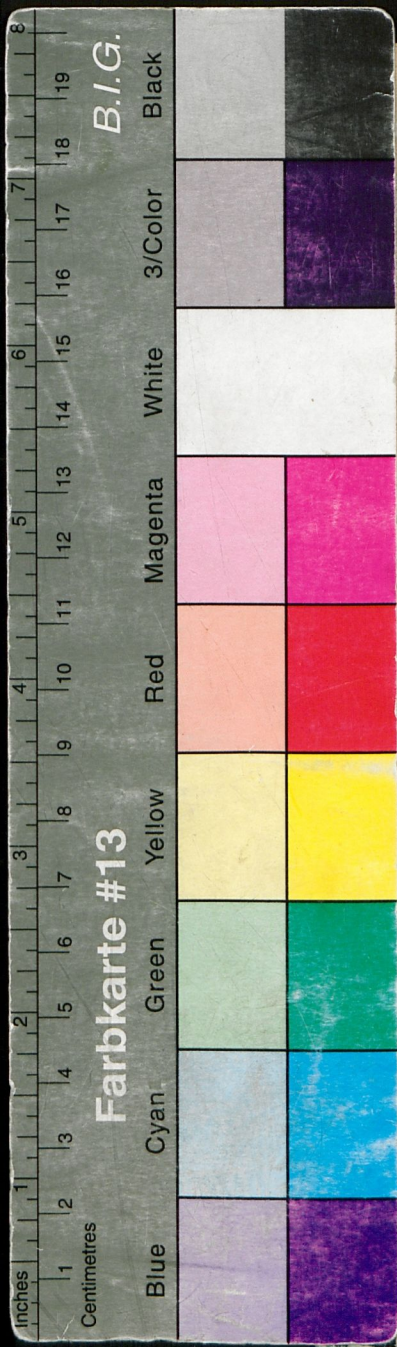
tatas, vitam in Italia egisse.
Glassey Ro. Hystor. lib. II. cap. VI.

19. Hæc subscriptio una cum præ-

nominato Monogrammate, apud *LUNIGIUM* plane est omissa, unde haud difficulter colligere licet, ipsum à vulgari quodam copia istud Diploma descripsisse. Interea ex eo clare satis patet, Archiepiscopum Coloniensem tunc temporis adhuc res ad Imperium Germanicum spectantes, præfente Imperatore, in Italia expeditivisse, donec tandem successu temporis mos invaluit, ut locus expeditionis saltem consideraretur, atque sic per consequentiam Archiepiscopo Moguntino omnia fuerint concessa.

Spener teutsche Staats-Rechts-Lehre. Lib. II cap. IV. p. 155.

DIPLOMA
LVDOVICIANVM

QVO

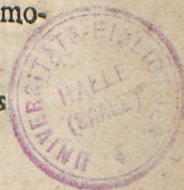
NOBILIBVS

ADVOCATIS DE PLAVEN,
GERA ac WIDA,

varii generis Privilegia & Regalia partim confir-
mantur, partim de novo conceduntur,

Compluribus observationibus, ad usum Juris publici accommo-
datis, illustratum.

Accedit majoris fidei gratia præfatum Diploma, ipsissimis
suis literarum ductibus æri incisum,

GRAIZAE,

Typis LVDOVICIANIS,

AN, MDECXXXII,

K. 114, 11^a

(cat. 451^b)